

Ε.Λ.

Αριθμός 1471/2013
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
Δ' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Γιαννούλη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Γρηγόριο Κουτσόπουλο, Παναγιώτη Ρουμπή, Δημητρούλα Υφαντή και Ιωάννα Πετροπούλου, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 22 Μαρτίου 2013, με την παρουσία και της Γραμματέως Ελένης Τσιουρή, για να δικάσει μεταξύ:

Των αναιρεσιδόντων: 1. Μπεκήρ Ούστα Χασάν του Αλή, κατοίκου Γονικού Ν.Εβρου, 2. Πεντζιάλ Απτή του Χουσεϊν, κατοίκου Μεγ.Δερίου Ν. Έβρου, 3. Τσιλιγκίρ Χακή του Αχμέτ, κατοίκου Μεγ. Δερίου Ν. Έβρου, 4. Ναλμπάντ Αλή του Αχμέτ, κατοίκου Γονικού Ν. Έβρου, 5. Νιζάμ Αλή του Χουσεϊν, κατοίκου Σιδηρόχωρι Ν. Έβρου, 6. Καχριμάν

Αριθμ. απόφ. 1471/2013 - σελ. 2

Ρετζέπ του Χασάν κατοίκου Γέρικου Ν. Έβρου και 7. Καρά Χουσεΐν Σουλεϊμάν του Αμέτ, κατοίκου Ρούσας Ν. Έβρου, όλοι οι ανωτέρω εκπροσωπήθηκαν δια της πληρεξουσίας δικηγόρου τους Παναγιώτας Σμυρνιού και κατέθεσαν προτάσεις.

Για αναίρεση της 423/2009 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Θράκης.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την 23-6-2008 αίτησή τους που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αλεξανδρούπολης. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 405/2008 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 423/2009 του Εφετείου Θράκης. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητούν οι αναιρεσειόντες με την από 2/4/2010 αίτησή τους.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Η Εισηγήτρια Αρεοπαγίτης Ιωάννα Πετροπούλου, ανέγνωσε την από 13/3/2013 έκθεσή της, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως.

Η πληρεξούσια των αναιρεσειόντων ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Επειδή, από τις διατάξεις της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ), η οποία υπογράφηκε στις 4-11-1950 στη Ρώμη, και κυρώθηκε για πρώτη φορά από την Ελλάδα με το ν.2329/1953 και, ύστερα από την καταγγελία της από το δικτατορικό καθεστώς, εκ

Αριθμ. απόφ. 1471/2013 - σελ. 3

νέου με το ν.δ. 53/1974, προκύπτει ότι οι αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΔΔΑ) διακρίνονται σε τελεσίδικες και μη. Οι τελεσίδικες δε αποφάσεις θεωρούνται ως τέτοιες όχι μόνο επειδή το ορίζει το πρωτότυπο κείμενο της Σύμβασης (άρθρα 42 και 44) στην αγγλική και γαλλική, αλλά και διότι δεν είναι δυνατή πλέον η καθ' οιονδήποτε τρόπο προσβολή τους, είτε κατά το Διεθνές Δίκαιο είτε κατά το εσωτερικό Δίκαιο. Στο Διεθνές Δίκαιο δεν υπάρχει πλέον μέσο να προσφύγει κάποιος κατά των αποφάσεων αυτών, στο δε εσωτερικό Δίκαιο όλα τα ένδικα μέσα πρέπει να έχουν ήδη ασκηθεί πριν «από την προσφυγή (άρθρο 35 παρ. 1 της Σύμβασης) για να γίνει, αυτή δεκτή ενώπιον του ΕΔΔΑ. Έτσι, στο Ελληνικό Δίκαιο, πρέπει να έχουν φθάσει μέχρι και την αναίρεση ή να έχει παρέλθει η σχετική προθεσμία. Επίσης άλλη μία διάκριση των εν λόγω αποφάσεων είναι σε αυτές οι οποίες διαπιστώνουν την παραβίαση της Σύμβασης, που μπορούν να ονομασθούν "αναγνωριστικές" με κάποια ευρεία εφαρμογή του όρου αυτού του εσωτερικού Δικαίου και αυτές οι οποίες επιδικάζουν δίκαιη αποζημίωση. Εφόσον κατά το άρθρο 41 του νέου κειμένου της ΕΣΔΑ, το ΕΔΔΑ διαπιστώσει ότι τα μέτρα τα οποία προτείνει, ή έλαβε το κράτος μετά τη διαπίστωση της παράβασης, δεν επαρκούν για να επανορθώσουν πλήρως την παραβίαση και τη ζημία που δημιουργήθηκε στον προσφεύγοντα, μπορεί να του αναγνωρίσει και να του επιδικάσει "δίκαιη ικανοποίηση" η οποία δεν πρόκειται για αποζημίωση. Πράγματι, το

Αριθμ. απόφ. 1471/2013 - σελ. 4

Δικαστήριο εξετάζει, μετά την αναγνώριση της παράβασης, κατά πόσον τα μέτρα τα οποία ελήφθησαν από το κράτος είναι επαρκή ή δεν είναι επαρκή και αν όχι, χορηγεί μία δίκαιη ικανοποίηση. Η σχετική δε απόφαση μπορεί να ονομασθεί ως καταψηφιστική, πάλι με την ευρεία έννοια του όρου. Περαιτέρω η απόφαση του ΕΔΔΑ έχει δύο ειδών επιπτώσεις στην εσωτερική έννομη τάξη: Έμμεσες, δηλαδή αυτές που δεν αφορούν την υλοποίηση αυτή καθεαυτή της απόφασης, αλλά αποτελούν μία προϋπόθεση για τη ρύθμιση άλλων υποθέσεων στο εσωτερικό δίκαιο, στην εσωτερική έννομη τάξη, δηλαδή ποία έκταση έχει το δεδικασμένο των αποφάσεων του ΕΔΔΑ σε σύγκριση με άλλες αποφάσεις ελληνικών δικαστηρίων. Και δεύτερον, άμεσες επιπτώσεις και άμεση εφαρμογή, δηλαδή κατά πόσο είναι δυνατή η πραγματοποίηση και η εκτέλεση των αποφάσεων στο εσωτερικό δίκαιο, την εσωτερική έννομη τάξη. Τα έμμεσα δε αποτελέσματα αφορούν και το δεδικασμένο. Η τελεσίδικη απόφαση του ΕΔΔΑ δημιουργεί το τυπικό δεδικασμένο. Όσον αφορά το ουσιαστικό δεδικασμένο, θα πρέπει να εξετασθεί σε ποιες υποθέσεις και σε ποία θέματα θα λειτουργήσει, ώστε να απαγορεύσει την έκδοση νέας απόφασης ή να ληφθεί ως βάση του προδικαστικού ζητήματος. Ως προς τις καταψηφιστικές αποφάσεις του ΕΔΔΑ και την δίκαιη ικανοποίηση, δεν απαιτείται να έχει εκδοθεί προηγουμένως από τα εθνικά δικαστήρια απόφαση που να την έχει απορρίψει και είναι ανεξάρτητη από οποιαδήποτε προσφυγή κατά το εσωτερικό δίκαιο (στην

Αριθμ. απόφ.1471/2013 - σελ. 5

εθνική έννομη τάξη), κρίνεται δε για πρώτη φορά από το ΕΔΔΑ. Αν δεν τέθηκε ενώπιον του ΕΔΔΑ αίτημα για δίκαιη ικανοποίηση, μπορεί να ζητηθεί και από τα εθνικά (ελληνικά) δικαστήρια και εκ των υστέρων. Αν, αντίθετα, έχει εκδοθεί σχετική απόφαση από το ΕΔΔΑ, αυτή αποτελεί δεδικασμένο και μάλιστα με την αρνητική μορφή του ουσιαστικού δεδικασμένου και δεν μπορεί να εκδοθεί άλλη από τα ελληνικά δικαστήρια. Περαιτέρω, σχετικά με το θέμα που προέκυψε ως προς την τύχη των αμετάκλητων και παραγουσών δεδικασμένο στην Ελλάδα αποφάσεων των Ελληνικών δικαστηρίων που είναι ακριβώς αντίθετες με την αναγνωριστική απόφαση του ΕΔΔΑ, για μεν τις ποινικές αποφάσεις δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα πλέον, αφού με το νόμο 2865/2000 προστέθηκε στο άρθρο 525 ΚΠοινΔ παράγραφος 1 και 5η περίπτωση για την επανάληψη της ποινικής διαδικασίας, για δε τις πολιτικές υποθέσεις δεν έγινε αντίστοιχη ρύθμιση και συνεπώς δεν προβλέπεται επανάληψη της διαδικασίας. Σε κάθε περίπτωση, ανεξάρτητα δηλαδή από τη φύση και το είδος της πολιτειακής πράξης που αποτέλεσε το γενεσιουργό αίτιο της παραβίασης της Σύμβασης, η απόφαση του ΕΔΔΑ δεν έχει καθεαυτή την ικανότητα να διεισδύει στην εθνική έννομη τάξη και να συνεπιφέρει την αυτόθροη κατάργηση της παραπάνω πράξης. Τούτο προκύπτει τόσο από τις προπαρασκευαστικές εργασίες της Σύμβασης όσο και από την αναφορά του άρθρου 41 της ΕΣΔΑ στο εσωτερικό δίκαιο ως κώλυμα εξάλειψης των συνεπειών της παραβίασης η

Αριθμ. απόφ. 1471/2013 - σελ. 6

οποία θα στερούνταν νοήματος, εάν η απόφαση του ΕΔΔΑ είχε την παραπάνω αυτόθροη καταργητική ισχύ. Το ίδιο το Δικαστήριο δέχεται σταθερά ότι από τις αποφάσεις του απορρέει μόνο μια υποχρέωση επίτευξης αποτελέσματος για το κράτος – παραβάτη ενώ η επιλογή των μέσων αφήνεται καταρχήν στο τελευταίο. Εξάλλου, ο από τη διάταξη του άρθρου 559 αρ.1 εδ.α του ΚΠολΔ προβλεπόμενος λόγος αναίρεσης ιδρύεται αν παραβιάστηκε κανόνας ουσιαστικού δικαίου αδιάφορο αν πρόκειται για νόμο εσωτερικού ή διεθνούς δικαίου. Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται αν δεν εφαρμοστεί, ενώ συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του ή αν εφαρμοστεί ενώ δεν έπρεπε καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα ή δε παραβίαση εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή. Εάν δε η προσβαλλόμενη απόφαση περιέχει δύο ή περισσότερες αιτιολογίες που στηρίζουν αυτοτελώς ή κάθε μία το διατακτικό της και με την αναίρεση δεν πλήττεται καθόλου ή δεν πλήττεται επιτυχώς η μία από τις επάλληλες αυτές αιτιολογίες, οι λόγοι αναίρεσεως που αφορούν άλλη αιτιολογία απορρίπτονται ως αλυσιτελείς. Τέλος, ο αναιρετικός λόγος από το άρθρο 559 αρ.18 ΚΠολΔ, όπως συνάγεται από το συνδυασμό της διάταξης αυτής προς τις διατάξεις των άρθρων 580 παρ.4 και 581 παρ.2 του ιδίου άρθρου, ιδρύεται, όταν το δικαστήριο της παραπομπής δεν συμμορφώθηκε προς την αναιρετική απόφαση, δηλ. δεν ακολούθησε όσον αφορά το νομικό

Αριθμ. απόφ.1471/2013 - σελ. 7

ζήτημα που κρίθηκε με την αναιρετική απόφαση την λύση που δόθηκε από τον Άρειο Πάγο.

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπ'αρ. κατ.1536/Ε.Μ./166/1995 αίτηση ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αλεξανδρούπολης οι αιτούντες ζήτησαν να αναγνωρισθεί και να εγγραφεί στο δημόσιο βιβλίο σωματείων το υπό σύσταση σωματείο με την επωνυμία «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑΣ Ν.ΕΒΡΟΥ» με έδρα το Γονικό της Κοινότητας Μικρού Δερείου Έβρου. Με την υπ'αρ.58/1996 απόφαση του ως άνω δικαστηρίου η οποία εκδόθηκε επί της εν λόγω αιτήσεώς τους, απορρίφθηκε η αίτησή τους αυτή, διότι όπως δέχθηκε, με τον τρόπο που διατυπώνεται η επωνυμία αυτού είναι δυνατόν να προκληθεί σύγχυση σε τρίτους σχετικά με την προέλευση των μελών που το απαρτίζουν, το σκοπό και τις εν γένει επιδιώξεις του, επειδή με τη φράση «ΝΕΟΛΑΙΑ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑΣ Ν.ΕΒΡΟΥ», δεν προσδιορίζεται αν πρόκειται για θρησκευτική μειονότητα που αναγνωρίζεται από το Ελληνικό δίκαιο, ή αν πρόκειται για εθνική μειονότητα που δεν αναγνωρίζεται από το τελευταίο. Κατά της απορριπτικής αυτής απόφασης ασκήθηκε από τους αιτούντες έφεση, με την εκδοθείσα επί της οποίας υπ'αρ.423/1998 απόφαση του Εφετείου Θράκης απορρίφθηκε αυτή, διότι όπως κρίθηκε, η ως ανωτέρω επωνυμία ως εκ του τρόπου που διατυπώνεται και του σκοπού του υπό σύσταση σωματείου, είναι ασαφής και μη ορισμένη και μπορεί να προκαλέσει σε τρίτους σύγχυση σχετικά με την προέλευση των μελών που

Αριθμ. απόφ.1471/2013 - σελ. 8

απαρτίζουν αυτό και το σκοπό, που γενικώς επιδιώκει. Έτσι με τη φράση «Νεολαία μειονότητας Ν.Εβρου» δεν προσδιορίζεται αν πρόκειται για θρησκευτική μειονότητα η οποία και αναγνωρίζεται από το Ελληνικό δίκαιο ή αν πρόκειται για εθνική μειονότητα όπως προσπαθούν να εμφανίσουν οι αιτούντες και ειδικότερα τουρκική, η οποία δεν αναγνωρίζεται από το Σύνταγμα και τους νόμους του κράτους, αφού σύμφωνα με τα άρθρα 30 και 45 της από 24.7.1923 Συνθήκης της Λωζάνης, που έχει υπογραφεί μεταξύ της Ελλάδος και της Τουρκίας, αναγνωρίζεται λόγω θρησκεύματος, μουσουλμανική μειονότητα, όχι όμως εθνική. Περαιτέρω, ως εκ του επιδιωκόμενου σκοπού του υπό σύσταση σωματείου και δεδομένου ότι μέλη αυτού γίνονται σύμφωνα με το άρθρο 5 του καταστατικού, όσοι είναι από την μειονότητα δημιουργείται η εντύπωση ότι στην Ελληνική Επικράτεια υπάρχουν μόνιμα εγκατεστημένοι εκτός των Ελλήνων και υπήκοοι ξένης χώρας, οι οποίοι με το υπό σύσταση σωματείο δεν έχουν σκοπό την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των μελών εντός των πλαισίων του νόμου και του Συντάγματος αλλά και η ύπαρξη εθνικής μειονότητας της οποίας το σωματείο, με βάση τα άρθρα 3, 4, 5, 9, 12, 13, 20, 21 και 25 του ως άνω καταστατικού, θέλει να προασπίσει τα ανθρώπινα δικαιώματα και τις ελευθερίες, που είναι αγαθά προστατευόμενα από τους κείμενους νόμους και το Σύνταγμα. Η απόφαση αυτή αναιρέθηκε, με την υπ'αρ.1241/2002 απόφαση του Αρείου Πάγου, η οποία εκδόθηκε επί της ασκηθείσης από τους αιτούντες αιτήσεως

Αριθμ. απόφ.1471/2013 - σελ. 9

αναιρέσεως για ελλειπείς και ασαφείς αιτιολογίες, διότι δεν δέχθηκε παράλληλα, με πληρότητα και σαφήνεια, ότι η μη αναγνώριση του σωματείου για τους πιο πάνω λόγους αποτελούσε αναγκαίο μέτρο για την εθνική ή δημόσια ασφάλεια ή την προάσπιση της τάξης, και παραπέμφθηκε να δικασθεί η υπόθεση εκ νέου από το Εφετείο Θράκης, το οποίο με την υπ'αρ.324/2003 απόφαση απέρριψε την έφεση των ήδη αναιρεσιόντων κατά της 58/1996 ως ανωτέρω αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αλεξανδρουπόλεως. Ακολουθώντας, κατά της τελευταίας αυτής απόφασης του Εφετείου Θράκης (υπ'αρ.324/2003), οι αιτούντες και ήδη αναιρεσιόντες άσκησαν αναίρεση, με την εκδοθείσα επί της οποίας υπ.αρ.58/2006 απόφαση του Αρείου Πάγου απορρίφθηκε αυτή, διότι όπως κρίθηκε, το Εφετείο που απέρριψε την έφεση των ήδη αναιρεσιόντων κατά της ως ανωτέρω αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αλεξανδρουπόλεως δεν παραβίασε και ορθά ερμήνευσε τις διατάξεις των άρθρων 4 παρ.1, 5 παρ.2, 12 παρ.1 και 25 του Συντάγματος, 78, 80, 81 και 105 αρ.3 ΑΚ, τη διάταξη του άρθρου 11 της ΕΣΔΑ, του άρθρου 27 του ν.2462/21/26.2.1997 περί κυρώσεως του Διεθνούς Συμφώνου για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα και του προαιρετικού πρωτοκόλλου στο Διεθνές Σύμφωνο για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα και η μη αναγνώριση του εν λόγω σωματείου εμφανίζεται με το επιβαλλόμενο αναγκαίο μέτρο περιορισμού της σωματειακής ελευθερίας, αφού τα μέλη του υπό σύσταση σωματείου έχουν τη

Αριθμ. απόφ.1471/2013 - σελ. 10

δυνατότητα να επιδιώξουν, την αναγνώριση σωματείου με όρους και επωνυμία που να μην είναι αντικειμενικά πρόσφορα να δημιουργήσουν παραπλανητική εικόνα ή σύγχυση ως προς την ταυτότητα των μελών του. Μετά την έκδοση της απορριπτικής ως άνω (58/2006) απόφασης του Αρείου Πάγου, οι αιτούντες προσέφυγαν ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του ανθρώπου, το οποίο δέχθηκε την προσφυγή τους και με την από 11.10.2007 απόφασή του αποφάνθηκε, ότι η Ελλάδα παρέβη το άρθρο 11 της ΕΣΔΑ περί σωματειακής ελευθερίας. Ήδη, με την ένδικη από 19.6.2008 και με αρ.κατ.1482/ΕΜ/187/2008 αίτησή τους οι αιτούντες και ήδη αναιρεσείοντες, ζήτησαν επικαλούμενοι την τελευταία ως άνω απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου την προγενέστερη αυτής με αρ.κατ.1536/ΕΜ/166/1995 αίτηση και τις ως ανωτέρω αποφάσεις που εκδόθηκαν επί της αιτήσεως αυτής, να αναγνωρισθεί και να εγγραφεί στο δημόσιο βιβλίο σωματείων το υπό σύσταση και με την προαναφερόμενη επωνυμία ως άνω σωματείο. Με την εκδοθείσα επί της αιτήσεως αυτής υπ.αρ.405/2008 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αλεξανδρούπολης, απορρίφθηκε η εν λόγω αίτηση ως απαράδεκτη, διότι όπως δέχθηκε, προσκρούει στο δεδικασμένο που πηγάζει από την υπ.αρ.324/2003 απόφαση του Εφετείου Θράκης η οποία κατέστη αμετάκλητη δυνάμει της υπ.αρ.58/2006 απόφασης του Αρείου Πάγου, διότι όπως έκρινε, η παραπάνω απόφαση του ΕΔΔΑ με την οποία αναγνωρίσθηκε ότι η

Αριθμ. απόφ.1471/2013 - σελ. 11

άρνηση των Ελληνικών Δικαστηρίων να αναγνωρίσουν το σωματείο των αιτούντων και να επιτρέψουν την εγγραφή του στα βιβλία σωματείων, συνιστά παραβίαση του άρθρου 11 της Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, δεν διεισδύει στην εσωτερική έννομη τάξη και δεν αίρει, καθεαυτή, την παραβίαση, ούτε ανακαλεί ή ακυρώνει τις προαναφερθείσες δύο αποφάσεις (324/2003 Εφετείου Θράκης και 58/2006 Αρείου Πάγου), που έκριναν διαφορετικά. Κατά της απορριπτικής αυτής απόφασης οι αιτούντες άσκησαν την από 5.1.2009 έφεσή τους επί της οποίας εκδόθηκε η υπ.αρ.423/2009 απόφαση του Εφετείου Θράκης. Με την απόφαση αυτή απορρίφθηκε η με το προαναφερόμενο περιεχόμενο και αίτημα ως ανωτέρω με αρ.κατ.1482/ΕΜ/187/2008 αίτηση ως απαράδεκτη, διότι όπως δέχθηκε, προσκρούει στην αρνητική λειτουργία του δεδικοσμένου που απορρέει από την 58/1996 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αλεξανδρούπολης που ήδη έχει καταστεί αμετάκλητη η οποία εκδόθηκε επί της ομοίου περιεχομένου με την ένδικη προγενέστερη των αιτούντων με αρ.κατ.1536/ΕΜ/166/1995 αίτηση, το δε γεγονός ότι το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου αποφάνθηκε με την προαναφερόμενη απόφασή του ότι η Ελλάδα παρέβη το άρθρο 11 της ΕΣΔΑ περί σωματειακής ελευθερίας δεν ασκεί έννομη επιρροή, διότι η εν λόγω απόφαση δεν διεισδύει στην εθνική έννομη τάξη και δεν συνεπιφέρει την αυτόθροη κατάργηση της ως άνω

Αριθμ. απόφ.1471/2013 - σελ. 12

αποφάσεως (υπ.αρ.58/1996) και των ως άνω αποφάσεων των λοιπών Ελληνικών δικαστηρίων.

Με τον πρώτο λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως προσάπτεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, διότι το Εφετείο, με την τελευταία ως ανωτέρω παραδοχή ότι η από 11.10.2007 απόφαση του ΕΔΔΑ δεν διεισδύει στην εθνική έννομη τάξη και δεν συνεπιφέρει την αυτόθροη κατάργηση της ως άνω αποφάσεως (58/1996) παραβίασε τη διάταξη του άρθρου 28 του Συντάγματος, βάσει της οποίας η Ευρωπαϊκή Ένωση δικαιωμάτων του ανθρώπου, υπερισχύει του εσωτερικού Ελληνικού Δικαίου. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος, ως αλυσιτελής, εφόσον δεν πλήττεται καθόλου η άλλη αιτιολογία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης σύμφωνα με την οποία η ένδικη από 19.6.2008 νέα αίτηση, που έχει το ίδιο αντικείμενο με την προγενέστερη από 14.12.1995 είναι απαράδεκτη, ως προσκρούουσα στη δεσμευτικότητα που παράγεται από την υπ.αρ.58/1996 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αλεξανδρούπολης, που κατά τα προαναφερόμενα, κατέστη αμετάκλητη. Περαιτέρω, με το δεύτερο λόγο της αιτήσεως αναιρέσεως προσάπτεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθμό 18 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, διότι το Εφετείο, που απέρριψε κατ'ουσίαν την από 5.1.2009 και με αρ.κατ.1/5.1.2009 έφεση των εκκαλούντων και ήδη αναιρεσειόντων κατά της υπ.αρ.405/2008 οριστικής αποφάσεως του Μονομελούς

Αριθμ. απόφ.1471/2013 - σελ. 13

Πρωτοδικείου Αλεξανδρούπολης, δεν συμμορφώθηκε προς την αναιρετική απόφαση, καθόσον αναιρετική απόφαση αποτελεί και η από 11.10.2007 απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου για τα δικαιώματα του ανθρώπου, η οποία αποφάνθηκε επί της ασκηθείσας προσφυγής τους μετά την έκδοση της υπ.αρ.58/2006 απόφασης του Αρείου Πάγου, ότι η Ελλάδα παρέβη το άρθρο 11 της ΕΣΔΑ περί σωματειακής ελευθερίας. Ο αναιρετικός αυτός λόγος είναι απορριπτέος ως αβάσιμος καθ'όσον η αναιρεσιβαλλόμενη υπ.αρ.423/2009 απόφαση του Εφετείου Θράκης εκδόθηκε επί της από 5.1.2009 έφεσης των αιτούντων – εκκαλούντων κατά της 405/2008 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αλεξανδρούπολης και όχι κατά παραπομπή αναιρετικής απόφασης και τέτοια δεν αποτελεί η επικαλούμενη ως ανωτέρω από 11.10.2007 απόφαση του ΕΔΔΑ, ούτε εξ άλλου αυτή εκδόθηκε κατόπιν υποβολής σχετικού προδικαστικού ερωτήματος στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ώστε να δεσμεύει το παρόν δικαστήριο στην κατ'ουσία έρευνα της υπόθεσης.

Επειδή, με βάση τα προεκτιθέμενα, πρέπει να απορριφθεί η από 2.4.2010 αίτηση για αναίρεση της 423/2009 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Θράκης, που εκδόθηκε κατά την εκούσια διαδικασία.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 2.4.2010 αίτηση αναίρεσεως της 423/2009 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Θράκης (εκούσιας διαδικασίας).

Αριθμ. απόφ. 1471/2013 - σελ. 14

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 26
Απριλίου 2013.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο
ακροατήριό του στις 5 Ιουλίου 2013.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

